

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 24Sa/28/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5019200547
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5019200547.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako správny súd, v konaní pred sudkyňou JUDr. Máriou Dubcovou, v právnej veci žalobcu: W. G. K., nar. XX.XX.XXXX, pobytom L. XXXX/XX, XXX XX K. T., štátny občan SR, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Mgr. Milanom Vavrekom, MSc., MBA, advokátom, so sídlom Bašťová 6, 060 01 Kežmarok, IČO: 37 668 285, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí, so sídlom Vysokoškolákov 8556/33B, 010 08 Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Číslo: OÚ-ZA-OOP1-2019/031352/TOT zo dňa 09.07.2019

rozhodol:

Rozhodnutie žalovaného Okresného úradu Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí Číslo: OÚ-ZA-OOP1-2019/031352/TOT zo dňa 09.07.2019 **z r u š u j e a v e c v r a c i**
a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov súdneho konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 30.8.2019 odoslanou dňa 02.09.2019 (č.l. 17 spisu) domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného z dôvodov porušenia ust. § 32 ods. 1, § 46 ods. 1 a nasledujúce ustanovenia Správneho poriadku ako aj nesprávneho uplatnenia ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch na správanie žalobcu ako obvineného dňa 30.1.2019 okolo 11.20 hod. pri stretnutí so svedkom C.. I. X.. Žalobca v žalobe poukázal na rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo odvolanie žalobcu ako obvineného zamietnuté a rozhodnutie Okresného úradu Námestovo, odboru všeobecnej vnútornej správy Číslo: OU-NO-OVVS-2019/006447-189-P-D zo dňa 09.04.2019 potvrdené. Tento prvostupňový správny orgán svojím rozhodnutím uznal obvineného - žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“), ktorého sa dopustil tak, že dňa 30.01.2019 v čase okolo 11.20 hod. v Námestove na ulici Červeného kríža v kancelárii Okresného úradu Námestovo, odboru pozemkového a lesného sa hrubo správal voči C.. I. X., a to tým spôsobom, že ho vysotil, resp. nasilu vytlačil z kancelárie, teda úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým spôsobom. Prvostupňový správny orgán uviedol, že skutok mal byť preukázaný na základe zabezpečených dôkazov, a to sčasti výpovede svedka C.. I. X. ako aj videozáznamom v trvaní 36 sekúnd predloženého svedkom C.. I. X.. Z uvedeného videozáznamu vyplýva, že po 26 sekunde má dotýčny svedok hovoriť obvinenému: „...„Ja som prišiel sám za seba a žiadam Vás...““, na čo obvinený reaguje tak, že prudko vstane zo stoličky so slovami: „Kurník šopa, neserte ma.“ Svedok sa následne i naďalej dožadoval potvrdenia zo spisu, na čo obvinený, ktorý už stál, zareagoval slovami: „Chodte preč, chodte preč, chodte preč, chodte za dvere.“ Zo záznamu má vyplývať, že obvinený pravou rukou vytlačal svedka z kancelárie a následne, po vytlačení svedka smerom von z kancelárie, obvinený ľavou rukou zvnútra zatvoril dvere do kancelárie, a to na viackrát, nakoľko dvere sa mu nepodarilo hneď zatvoriť.

2. Žalobca poukázal na rozhodnutie žalovaného ako odvolacieho orgánu, ktorý v odôvodnení doplnil, že rozhodujúcim dôkazom pre rozhodovanie v tomto konaní má byť videozáznam, ktorý objektívne zachytáva presný priebeh incidentu, a tým odstraňuje nepresnosti, vyplývajúce nielen z výpovede obvineného, ale i svedka. Predmetný videozáznam podľa záverov žalovaného mal potvrdiť svedeckú výpoveď C.. I. X. len sčasti, a to konkrétne, čo sa týka hrubého správania zo strany obvineného - žalobcu spočívajúceho v násilnom vytláčaní osoby svedka pravou rukou z kancelárie. Žalobca v žalobe poukázal na to, že rozhodnutie žalovaného napáda žalobou a žiada jeho preskúmanie, pretože podľa žalobcu rozhodnutie žalovaného vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a zároveň aj z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný porušil ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku, keď nemal dostatočne a presne zistený skutočný stav veci na rozhodnutie o tom, že žalobca spáchal priestupok hrubým správaním proti občianskemu spolunažívaniu a súčasne porušil ust. § 46 ods. 1 a nasledujúce ustanovenia Správneho poriadku, pretože napadnuté rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi a musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Podľa žalobcu nahrávka ani výpovede nepreukazujú naplnenie intenzity hrubého správania, ako to vyžaduje ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Správny orgán konštatuje, že obraz o priebehu priestupku spáchaného obvineným mal z videozáznamu, ktorý poskytol svedok C.. I. X.. Podľa uvedeného videozáznamu sa konštatuje žalovaným, že videozáznam má 36 sekúnd a po 26 sekunde dochádza pri komunikácii so svedkom k postaveniu obvineného - žalobcu zo stoličky a vytláčaniu svedka z kancelárie. Žalobca je presvedčený, že v konaní nebola z jeho strany prekročená intenzita nanajvýš nevhodného správania voči svedkovi, ktorý sa správal provokačne a dlhodobo ho zdržoval pri plnení si pracovných povinností. Zákon č. 372/1990 Zb. nedefinuje pojem hrubé správanie a ani iný právny predpis. Takéto správanie musí byť skúmané v kontexte všetkých okolností prípadu. Vyhodnotenie všetkých okolností prípadu však nebolo uskutočnené a došlo k porušeniu zásady materiálnej pravdy a princípu „in dubio pro reo“ v neprospech obvineného. V konaní bolo preukázané, že práve svedok C.. I. X. konal vopred podľa pripraveného plánu tak, aby svojím provokačným správaním a zdržovaním pri opakovaných návštevách vyprovokoval obvineného ku konaniu, ktoré by mohol využiť ako fyzický útok na jeho osobu. Účelovosť konania svedka bola preukázaná tým, že mu svedok C.. I. X. nezachytil na predloženej video nahrávke celý priebeh jeho návštevy v kancelárii obvineného, ale len nepatrnú časť, ktorá nedáva verný obraz o priebehu približne 40 minútovej návštevy svedka v kancelárii žalobcu. Podľa žalobcu túto nahrávku nie je možno považovať za vierohodný a zákonný dôkaz pre vyvodenie jeho priestupkovej zodpovednosti.

4. Správny orgán má postupovať tak, aby naplnil zásadu materiálnej pravdy, t.j. presne a úplne zistiť skutočný stav veci v zmysle ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku. Správny orgán správne ustálil, že nie je zachytené na videozázname žiadne buchnutie svedka do železnej zárubne, avšak mal aj uviesť, že nebol viditeľný žiaden fyzický stret obvineného a svedka. Podľa žalobcu mal správny orgán venovať náležitú pozornosť tej skutočnosti, že obvinený vopred, ako pristúpil k dverám, vyzval celkom štyrikrát svedka, aby opustil jeho kanceláriu a tento na túto výzvu nereagoval a dobrovoľne z tejto kancelárie neodišiel za dvere. Pre princíp materiálnej pravdy bolo namieste, aby správny orgán vzal do úvahy verbálne výzvy obvineného adresované svedkovi pánovi X.. Žalobca nemal možnosť inak vyriešiť situáciu, pretože svedok nepretržite žiadal vydať také potvrdenie, ktoré mu vydať nemohol. Podľa žalobcu v sekvencii nahrávky od 27 sekundy do 36 sekundy vidieť iba jeho postavenie zo stoličky s výzvou, aby svedok opustil kanceláriu. Tento ju následne nechcel opustiť, dal do dverí nohu a potom nasleduje niekoľko pokusov zavretie dverí kancelárie. Žalobca uviedol, že v rámci svojho správania nepoužil žiadne násilie voči svedkovi a jeho špekulatívne a účelové tvrdenie preukazuje práve zmienka, že ho mal hodiť do zárubne, čo nebolo preukázané. Svedok zranenie o zárubňu si vymyslel.

5. Žalobca mal za to, že v jeho postupe nemožno vidieť žiadne iné hrubé správanie, ako to uzavrel správny orgán. Žalovaný a ani prvostupňový správny orgán nevyhodnotili dosah verbálnych vyjadrení na videonahrávke. Tieto preukazujú, že žalobca ako obvinený vopred svedka vyzval, aby opustil kanceláriu. Svedok bol štyrikrát vyzvaný, aby opustil kanceláriu, t.j. odišiel preč. Žalovaný ani prvostupňový orgán sa tým nezaoberali a ani neumožnili položeniu otázky zo strany žalobcu ako obvineného, prečo svedok pán X. po takýchto výzvach neopustil kanceláriu žalobcu, prečo neodišiel za dvere, ale v nej naďalej zotrval. Žalobca poukázal na článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Engelovské kritériá s tým, že správny orgán pripustil, aby svedok vypovedal v neprítomnosti obvineného,

a to mimo času oficiálneho predvolania. Prvostupňový správny orgán takto obvinenému zmaril možnosť klásť priamo otázky k riadnemu objasneniu skutkového stavu. Týmto postupom správny orgán porušil zásadu materiálnej pravdy v zmysle ust. § 32 ods. 1 správneho poriadku a princíp rovnosti strán. Podľa žalobcu výsluch tohto svedka bol povrchný, neboli od svedka zistené podrobnosti. Predložený zvukovo-obrazový záznam nepredstavuje podľa žalobcu zákonný podklad pre rozhodnutie o údajnom priestupku, pretože správny orgán nepodrobil odbornému posúdeniu, či ide o súvislý alebo zostrihaný, upravovaný záznam. Žalobca mal za to, že rozhodnutie bolo vydané na základe subjektívnych pocitov prvostupňového správneho orgánu, pri zaujatom postoji voči osobe žalobcu a žalovaný, voči ktorému žalobu podal, pochybil, ak sa nevenoval dôsledne obsahu celého odvolania žalobcu ako obvineného a nezaujal postoj k rozhodujúcim odvolacím argumentom. Z formulácie skutkovej podstaty priestupku vyplýva, že za hrubé správanie, majúce schopnosť narušiť občianske spolunažívanie, sa považuje vyhrážanie ujmu na zdraví, úmyselné drobné ublíženie na zdraví, nepravdivé obvinenie z priestupku, schválností a prípadne ďalšie konania, ktoré sú svojou intenzitou a dopadmi kvalifikované obdobným spôsobom narušiť občianske spolunažívanie. Formy hrubého správania vypočítava zákon č. 372/1990 Zb. v uvedenom ustanovení demonštratívne. Právne posúdenie veci znamená, že správny orgán subsumuje zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie hmotno-právneho predpisu. Len konanie, ktoré jednoznačne napĺňa znaky priestupku, nesie so sebou právnu zodpovednosť za takto spáchaný priestupok. Konanie žalobcu, považované žalovaným za priestupok, nenesie povinné znaky spoločenskej nebezpečnosti. Z týchto dôvodov žalobca navrhol rozhodnutie žalovaného zrušiť a priznať trovy súdneho konania v rozsahu 100 %.

6. K žalobe žalobcu sa vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 16.12.2019 (č.l. 30-31 spisu). Žalovaný zotrval na svojom právnom názore, ktorý vyjadril v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí a nestotožnil sa s názorom žalobcu v žalobe, pretože obidve rozhodnutia správnych orgánov vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu a boli aj riadne odôvodnené. Žalobca v žalobe namieta rovnaké skutočnosti ako namietal v podanom odvolaní, a to provokácia zo strany C.. I. X., nezákonnosť videonahrávky, konanie žalobcu, ktoré nemá vykazovať potrebný stupeň spoločenskej nebezpečnosti, ktorý má na mysli skutková podstata priestupku podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb., žalobca nemal možnosť v priebehu prvostupňového konania klásť svedkovi otázky. S týmito argumentmi sa žalovaný vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalovaný sa nestotožnil so žalobcom v tom, že jeho správanie neprekročilo intenzitu nevhodného správania voči C.. I. X., ktorý sa správval provokačne. Ani prípadný arogantný postoj svedka by neodôvodňoval konanie žalobcu, ktoré by prekračovalo rámcu občianskeho spolunažívania a nezbavoval by žalobcu zodpovednosti za priestupok. Samotný svedok sa protiprávneho konania nedopustil, preto argumentácia o jeho predchádzajúcom arogantnom správaní neobstojí. Okrem toho, podľa žalovaného povinnosťou štátneho zamestnanca je konať s verejnosťou čestne, korektne a v súlade so zásadami slušného správania.

7. Žalobca namietal, že videonahrávku, ktorá zachytáva priebeh incidentu, nemožno použiť ako vierohodný a zákonný dôkaz pre vyvodenie priestupkovej zodpovednosti. Žalovaný poukázal na to, že táto problematika nie je upravená v Správnom poriadku, ale je obsiahnutá v ust. § 12 Občianskeho zákonníka. Privolenie použitia takéhoto obrazovo-zvukového záznamu nie je potrebné, ak sa vyhotovia alebo použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, zvukové alebo obrazové záznamy na úradné účely na základe zákona. Úradným účelom zákon rozumie dôkazné účely buď v rámci trestného konania či priestupkového konania, ale aj občiansko-právneho konania. Ak videozáznam má vecný vzťah k predmetu úradného konania a napomôže k splneniu účelu konania, je možné takýto záznam použiť v rámci dokazovania i bez súhlasu fyzických osôb. Žalovaný zdôraznil, že už v minulosti sa obdobným prípadom, a to použitím obrazovo-zvukového záznamu bez súhlasu zobrazovanej osoby v rámci dokazovania zaoberal a použitie takéhoto dôkazu pripustil, s ktorým názorom sa stotožnil aj Krajský súd v Žiline vo svojom rozsudku sp.zn. 24Sa/86/2016 zo dňa 01.08.2017. Pokiaľ žalobca namieta priebeh prvostupňového konania, v ktorom mu bola zmarená možnosť klásť svedkovi C.. I. X. otázky, tak odvolací správny orgán - žalovaný poukázal na to, že svedok C.. I. X. bol prvostupňovým správnym orgánom predvolaný na rovnaký čas pojednávania ako žalobca, t.j. na čas o 12.30 hod.. Svedok sa dostavil v deň pojednávania už o 10.00 hod., a to z dôvodu, že v daný deň odlietal za prácou do zahraničia, a preto prvostupňový správny orgán nemal inú možnosť, ako vypočuť svedka v neprítomnosti žalobcu (obvineného). Žalovaný mal za to, že nie je možné postup prvostupňového správneho orgánu označiť za chybný, či nesprávny. Prvostupňový správny orgán oboznámil žalobcu, jeho právneho zástupcu so svedeckou výpoveďou C.. I. X. a taktiež mu dal možnosť sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k podkladu rozhodnutia a k spôsobu jeho zistenia v zmysle ust. § 33 Správneho

poriadku, pričom ani žalobca (obvinený), ani jeho právny zástupca nemali žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Podľa žalovaného, žalobca nebol postupom prvostupňového správneho orgánu ukrátený na svojich právach. Žalovaný žiadal žalobu žalobcu zamietnuť.

8. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu v podaní zo dňa 19.8.2020. K rozhodnutiu Krajského súdu Žilina sp.zn. 24Sa/86/2016 žalobca uviedol, že v danom prípade zvukovo-obrazový záznam zachytil objektívne a riadne celý priebeh incidentu medzi účastníkmi konania a bolo možné s určitosťou vyhodnotiť celé správanie tam zachytených osôb aj osoby obvinenej z priestupku. V danej veci, v ktorej vystupuje žalobca, zvukovo-obrazový záznam neobsahuje úplný priebeh deja a ani jeho slovný prednes, či čiastočne zachytené jeho pohyby rúk, nepreukazujú riadny obraz o priebehu údajného priestupku. Konanie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu podľa žalobcu odporuje tomu, že ako dôkaz môžu slúžiť iba také prostriedky, ktoré umožňujú zistiť a objasniť skutočný stav veci. Predložený zvukovo-obrazový záznam je z pohľadu dôkaznej sily podľa žalobcu nepresvedčivý, neúplný, nezachytáva celý priebeh údajného priestupkového správania žalobcu. Ak tento záznam niečo preukazuje, tak sú to opakované výzvy žalobcu, aby svedok opustil jeho kanceláriu. Tento na výzvy nereagoval a nechcel odísť a údajné fyzické kontakty žalobcu, vytlačanie, ako to konštatuje správny orgán, odporuje reálne zachytenému deju na zázname. Správne orgány z neúplnej a pochybnej nahrávky zhotovenej neodbornou osobou a nezachycujúcej riadnym spôsobom celé konanie svedka a žalobcu, dotvorili a domysleli možný skutkový dej a takto vytvorili fiktívny skutkový stav, ktorý má byť považovaný za údajný priestupok. Takéto posudzovanie veci odporuje úprave povinností pred rozhodnutím spoľahlivo zistiť skutkový stav podľa ust. § 3 ods. 4 Správneho poriadku. Žalobca poukázal na článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj, že žalovaný nezobral do úvahy Rezolúciu výboru ministrov č. (77) 31 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov, ktorá zakotvuje okrem iného právo byť vypočutý a právo na prístup k informáciám o konaní, Odporúčania výboru ministrov Rady Európy R (80)2 VM, ktoré akcentujú zásadu účelnosti, objektivity, nestrannosti a primeranosti, Odporúčania výboru ministrov Rady Európy R (91)1 o ukladaní administratívno-právnych sankcií, Odporúčania výboru ministrov Rady Európy (2007)7 o Dobrej verejnej správe. Žalobca zotrval na tom, že postupom správneho orgánu mu bola zmarená možnosť na prípadnú konfrontáciu so svedkom, kladenie svedkovi konkrétnych otázok a žalovaný podľa žalobcu nerešpektoval princíp „in dubio pro reo“, keď opomenul vyhodnotiť zjavnosť provokačného zámeru svedka, pána X., ktorý neuposlúchol opakované výzvy žalobcu na opustenie kancelárie a zdržiaval sa protiprávne v kancelárii, ktorú mal opustiť. Žalovaný nerešpektoval zásady zákonného postupu v správnom konaní a v hodnotení dôkazov, a preto žiadal žalobe vyhovieť a rozhodnutie žalovaného zrušiť.

9. Postupom krajského súdu bolo vyjadrenie žalobcu zo dňa 19.8.2020 doručené žalovanému podľa čl. 47 v spojení s doručenkou na čl. 48 na vyjadrenie v lehote 15 dní s poučením, že na ďalšie vyjadrenia krajský súd nebude prihliadať v zmysle ust. § 106 ods. 2 SSP, ktorú možnosť vyjadrenia žalovaný nevyužil.

10. Z pripojených administratívnych spisov prvostupňového ako aj odvolacieho správneho orgánu mal krajský súd za zistené nasledovné: Rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu Číslo: OU-NO-OVVS-2019/006447-189-P-D zo dňa 09.04.2019 bol žalobca W. G. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. T., L. XXXX/XX uznaný vinným, pretože dňa 30.01.2019 v čase okolo 11.20 hod. v Námestove na ulici Červeného kríža v kancelárii Okresného úradu Námestovo, odboru pozemkového a lesného sa hrubo správal voči C. I. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., C. č. XXXX/XX, a to tým spôsobom, že ho vysotil, resp. násilu vytlačil z kancelárie, teda úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, čím spáchal priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) s prihliadnutím na § 12 ods. 1 a § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. obvinenému - žalobcovi W. G. K. bola uložená pokuta vo výške 20,- Eur a podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. bolo obvinenému - žalobcovi uložená povinnosť uhradiť štátu trovy konania spojené s prejednaním priestupku vo výške 16,- Eur. Prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že podnetom pre začatie priestupkového konania bolo prijatie správy o výsledku objasňovania priestupku č. ORP-P-22/NO-2019 od OO PZ Námestovo dňa 05.03.2019. Z tohto dôvodu vytýčil ústne pojednávanie o priestupku na deň 09.04.2019. Prvostupňový správny orgán poukázal na to, že obvinený uviedol pred správnym orgánom za prítomnosti zvoleného právneho zástupcu, že pracuje ako samostatný radca na Okresnom úrade Námestovo, odbor pozemkový a lesný. Prvostupňový správny orgán poukázal na vyjadrenie obvineného - žalobcu, výpoveď svedka C. I. X., CD záznam, ďalšie listinné podklady a za aplikácie ust. § 3 ods. 1, § 32 ods. 1, § 46, § 34 ods. 5 zákona o správnom

konaní v spojení s § 2 ods. 1, § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch vo väzbe na ust. § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní, t.j. po vykonaní dôkazov, mal za dostatočne preukázané, že obvinený - žalobca sa hrubo správal voči C.. I. X., a to tým spôsobom, že ho vysotil, resp. nasilu vytlačil z kancelárie, a to i napriek tomu, že obvinený W.. G. K. spáchanie daného skutku poprel. Prvostupňový správny orgán skonštatoval, že mal dostatočne preukázané výpoveďou C.. I. X., ktorý uviedol, že pán K. mu túto kópiu nechcel potvrdiť, postavil sa zo stoličky, rukami ho posotil do dverí a nakoľko dvere na kancelárii boli otvorené, tak následkom sotenia vyletel na chodbu, na čo pán K. prišiel ku dverám a zatvoril dvere na kancelárii, pričom aj na CD nosiči, ktorý tvorí súčasť spisového materiálu, a tento CD nosič podporuje vierohodnosť svedka C.. I. X., je vidno, ako W.. G. K. agresívne prišiel ku C.. I. X. a pravou rukou ho nasilu vytlačil z kancelárie a ľavou rukou zatvoril dvere, ktoré boli otvorené, pričom, aby dvere zatvoril, musel silnejšie pritlačiť a zatvoril ich na viackrát. Z predloženého videozáznamu je jednoznačne preukázané, že výpoveď W.. G. K. bola nepravdivá, nakoľko C.. I. X. nebežal po chodbe pred W.. G. K., tiež nie je pravda, že by W.. G. K. si musel dvere otvoriť a bežať za I. X..

11. Prvostupňový správny orgán uviedol, že dôkazy hodnotil v zmysle ust. § 34 ods. 5 zákona o správnom konaní a mal preukázané z výpovede C.. I. X. pred správnym orgánom a tiež z CD nosiča, ktorý podporuje vierohodnosť výpovede C.. I. X. v tom smere, že ho W.. G. K. vysotil, resp. vytlačil z kancelárie, pričom výpoveď C.. I. X. a priebeh deja zaznamenaný na videozázname sa v podstatných okolnostiach neodlišuje, kde okrem výpovede C.. I. X. a predmetného videozáznamu, správny orgán výpoveď W.. G. K. považoval za účelovú vzhľadom aj na rozpory pri jeho výpovediach. Prvostupňový správny orgán mal za preukázané na základe dokazovania, že správanie W.. G. K. prekračuje rámec nevhodnosti a je ho možné považovať za narušenie občianskeho spolunažívania iným hrubým správaním, nakoľko o hrubé správanie ide vtedy, ak toto správanie narušuje občianske spolunažívanie takou mierou, že podľa všeobecného názoru a presvedčenia prekračuje rámec nevhodnosti, kde ust. § 49 zákona o priestupkoch chráni určité spoločenské záujmy, najmä česť a dôstojnosť občana, jeho zdravie a pokojný život, teda tie pravidlá občianskeho spolunažívania, ktorých porušenie smeruje voči týmto záujmom. Ak aj W.. G. K. bol ku svojmu konaniu vyprovokovaný správaním C.. I. X., nezabavuje ho to zodpovednosti zo spáchania priestupku. Prvostupňový správny orgán nemal preukázané, že by následkom vysotenia, resp. vytlačenia z kancelárie W.. G. K. C.. I. X. spôsobil zranenie. Podľa vykonaného dokazovania prvostupňový správny orgán nemal dostatok dôkazov na to, aby W.. G. K. uznal vinným taktiež zo spôsobenia zranenia C.. I. X.. Prvostupňový správny orgán uviedol, že prekvalifikoval skutkovú podstatu priestupku na iné hrubé správanie, pretože v konaní sa nepodarilo preukázať, že následkom vysotenia z kancelárie C.. I. X. došlo aj k spôsobeniu zranenia C.. I. X., pričom spôsobenie zranenia je objektívnou stránkou skutkovej podstaty priestupku drobného ublíženia na zdraví, bez preukázania zranenia nemôže byť obvinený W.. G. K. uznaný vinným z naplnenia skutkovej podstaty drobného ublíženia na zdraví. Čo sa týkalo výrazov použitých W.. G. K. pri rozhovore s C.. I. X., a to „kurník šopa“, nebol uznaný vinným, pretože takéto verbálne správanie W.. G. K. síce nebolo podľa názoru prvostupňového správneho orgánu v súlade so zásadami slušného správania štátneho zamestnanca a bolo ho možné hodnotiť iba ako určitú formu nevhodného správania sa, avšak stupeň spoločenskej nebezpečnosti v tomto prípade bol minimálny, neprekročil hranicu nevhodnosti, nevybočil z normy normálneho správania až do takej miery, že by bolo možné ho hodnotiť ako priestupok a následne postihnúť sankciou za priestupok.

12. V zmysle ust. § 49 ods. 2 v spojení s § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch prvostupňový správny orgán uložil pokutu do výšky 99,- Eur, (poznámka krajského súdu: vo výroku uložená pokuta 20 Eur), pričom v zmysle ust. § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch pri určení druhu sankcie a výmery prihliadol na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania, jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a osobu páchatel'a ako aj na to, akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní. Pri ukladaní výšky pokuty prihliadol prvostupňový správny orgán aj na to, že skutok bol spáchaný v budove Okresného úradu Námestovo, no zároveň správny orgán prihliadol na osobu obvineného W.. G. K., ktorý nebol uznaný vinným zo spáchania obdobného priestupku v období posledných piatich rokov správnym orgánom, a preto uloženie sankciu, a to pokutu vo výške 20,- Eur správny orgán považoval za primeranú okolnostiam spáchaného skutku.

13. Žalovaný ako odvolací správny orgán rozhodnutím Číslo: OÚ-ZA-OOP1-2019/031352/TOT zo dňa 09.07.2019 o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu rozhodol tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie Okresného úradu Námestovo, odbor všeobecnej vnútornej správy Číslo: OU-NO-OVVS-2019/006447-189-P-D zo dňa 09.04.2019 potvrdil. V odôvodnení svojho

rozhodnutia žalovaný poukázal na odvolacie dôvody žalobcu, keď napadol rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré má vychádzať z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nadväzne na to i z nesprávneho právneho posúdenia veci s námietkou nedostatočnosti, nezrozumiteľnosti odôvodnenia jeho nepreskúmateľnosti. Žalovaný poukázal na ust. § 32 ods. 1, 2, § 33 ods. 1, 2, § 34 ods. 1, § 46, § 59 ods. 1, 2 Správneho poriadku, ust. § 49 ods. 1 písm. d), § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch a v zmysle výsledkov vykonaného dokazovania získaných pred prvostupňovým správnym orgánom dospel k záveru, že skutkový stav veci nie je v danom prípade sporný. Spáchanie priestupku bolo v konaní s dostatočnou hodnovernosťou preukázané na základe zabezpečených dôkazov, a to sčasti výpoveďou svedka C.. I. X., avšak predovšetkým na základe videozáznamu, ktorý podľa žalovaného objektívne zachytáva presný priebeh incidentu, a tým odstránenie nepresnosti vyplývajúcej z výpovede nielen obvineného, ale i svedka. Podľa žalovaného videozáznam potvrdil svedeckú výpoveď C.. I. X. len sčasti, a to konkrétne, čo sa týka hrubého správania zo strany obvineného spočívajúceho v násilnom vytlačení osoby svedka pravou rukou z kancelárie. Podľa žalovaného ako odvolacieho správneho orgánu prvostupňový správny orgán rozhodol v súlade so zákonom, keď obvineného uznal vinným zo spáchania priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch na základe toho, že obvinený sa hrubo správal voči C.. I. X., a to tým spôsobom, že ho nasilu pravou rukou vytlačil z kancelárie, a to napriek tomu, že pôvodné obvinenie vznesené voči obvinenému bolo koncipované širšie. Žalovaný mal za to, že v dostatočnom rozsahu bolo vykonané dokazovanie v zmysle zásady materiálnej pravdy. Ani prípadný arogantný postoj svedka podľa žalovaného by neodôvodňoval konanie obvineného, ktoré by prekračovalo rámec občianskeho spolunažívania a nezbavoval by obvineného zodpovednosti za priestupok, navyš samotný svedok sa protiprávneho konania nedopustil a okrem toho, povinnosťou štátneho zamestnanca je konať s verejnosťou čestne, korektne a v súlade so zásadami slušného správania. Odvolací správny orgán - žalovaný mal za to, že pokiaľ išlo o postup prvostupňového správneho orgánu pri vypočutí svedka C.. I. X., tak nedošlo k chybnému alebo nesprávnemu postupu. Prvostupňový správny orgán riadne oboznámil obvineného a jeho právneho zástupcu so svedeckou výpoveďou C.. I. X., pričom obvinený - žalobca mal možnosť sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k podkladu rozhodnutia a k spôsobu jeho zistenia, avšak ani obvinený, ani jeho právny zástupca nemali žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Podľa žalovaného, žalobca nebol postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach. Konanie žalobcu nepochybne vypočuje z rámca bežného občianskeho spolunažívania, pretože obvinený - žalobca použil pri svojom konaní formu násillia, aj keď len miernu, keď svedka pravou rukou opakovane vystrkával smerom von z kancelárie. Žalovaný ako odvolací správny orgán zdôraznil, že skutok obvineného treba posudzovať v celkovom kontexte jeho konania, kedy fyzickému stretu predchádzali slová obvineného: „kurník šopa“, neserte ma....“, z čoho takisto možno vyvodit' nevhodnosť a neakceptovateľnosť jeho konania. Ak sa obvinený - žalobca domnieval, že svedok od neho vyžaduje, aby konal spôsobom, ktorý je nezákonný, nesprávny alebo ak sa svedok správal nežiadúcim či nezákonným spôsobom, mal obvinený - žalobca túto záležitosť vyriešiť zákonným a spoločensky akceptovateľným konaním, a nie fyzickým „vyhodením“ a vytlačením svedka z kancelárie. Žalovaný po skutkovej, aj po právnej stránke považoval rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu za správne.

14. Krajský súd v Žiline ako príslušný správny súd prejednal vec postupom bez nariadenia pojednávania za dodržania ust. § 107 ods. 2 SSP v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP a rozhodnutie žalovaného zrušil podľa ust. § 191 ods. 1 písm. c), e) SSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie v zmysle ust. § 191 ods. 4 SSP.

15. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal žalobu žalobcu bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 24Sa/28/2019-93 zo dňa 11.10.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 12.10.2021 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

16. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal žalobu žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na ust. § 107 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), podľa ktorého v ostatných prípadoch rozhoduje správny súd bez pojednávania. Žalobca v žalobe zo dňa 30.8.2019 žiadal nariadiť pojednávanie. Od tohto návrhu upustil, resp. pojednávanie vo veci nežiadal a na základe výzvy krajského súdu zo dňa 09.04.2021 (č.l. 54 spisu) (ktorá zodpovedala stavu aj v čase konania a rozhodovania krajského súdu s odkazom na epidemiologickú situáciu), podaním na č.l. 58 spisu oznámil, že súhlasí s prejednávaním veci bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ žalobca

súhlasil s prejednaním veci bez pojednávania a žalovaný nariadenie pojednávania vo veci nenavrhol, tak krajský súd mal splnené procesné podmienky k tomu, aby prejednal žalobu žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 107 ods. 2 SSP.

17. Krajský súd mal preukázané, že žalobca pred napadnutím rozhodnutia žalovaného využil opravný prostriedok, keď podal proti rozhodnutiu Okresného úradu Námestovo, odbor všeobecnej vnútornej správy Číslo: OU-NO-OVVS-2019/006447-189-P-D zo dňa 09.04.2019 odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím Číslo: OÚ-ZA-OOP1-2019/031352/TOT zo dňa 09.07.2019. Týmto rozhodnutím žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

18. Z pripojených priestupkových spisov mal krajský súd za preukázané, že rozhodnutie žalovaného bolo doručené žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 15.07.2019. Žaloba žalobcu podľa č.l. 17 spisu bola odoslaná 02.09.2019. Krajský súd konštatuje, že žaloba žalobcu bola podaná včas, a to v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote v zmysle ust. § 181 ods. 1 SSP.

19. K okruhu účastníkov súdneho konania krajský súd poukazuje na žalobu žalobcu zo dňa 30.08.2019, v ktorej žalobca za aplikácie ust. § 32 ods. 3 písm. c) SSP označil ako ďalšieho účastníka C.. I. X., bytom C. XXXX/XX, XXX XX L.. Na základe takéhoto označenia ďalšieho účastníka pôvodne krajský súd uskutočnil dňa 27.07.2020 (č.l. 35 spisu) výzvu za aplikácie ust. § 105 ods. 2 písm. a) SSP spolu s poučením ďalšieho účastníka konania podľa č.l. 36 spisu. Pôvodná výzva krajského súdu na žalobcom označeného ďalšieho účastníka konania zostala bez reakcie, vyjadrenia. Z pripojených administratívnych spisov krajský súd mal za preukázané, že C.. I. X. v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom vystupoval ako svedok. Po zistení tejto skutočnosti v spojení s tým, že bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“), krajský súd upovedomil právneho zástupcu žalobcu ako aj C.. I. X. podaním zo dňa 02.09.2021 (č.l. 85, 86 spisu), že nebude ďalej konať ako s ďalším účastníkom konania s C.. I. X., C. XXXX/XX, XXX XX L. vo veci vedenej na Krajskom súde Žilina pod sp. zn. 24Sa/28/2019. Krajský súd poukazuje na ust. § 72 v spojení s § 68 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., obsah priestupkového spisu prvostupňového ako aj odvolacieho správneho orgánu, podľa ktorého C.. I. X. nemal postavenie účastníka konania, ak bol žalobca uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Pri zistení uvedeného potom nemohlo byť konané s C.. I. X. ako ďalším účastníkom, keďže C.. I. X. nebol účastníkom administratívneho konania v zmysle ust. § 32 ods. 3 písm. a) SSP a ani ďalším účastníkom podľa ust. § 32 ods. 3 písm. c) SSP, keďže za takéhoto ďalšieho účastníka ho neoznačuje ani zákon.

20. Predmetom preskúmvacieho konania v zmysle žaloby žalobcu bolo rozhodnutie žalovaného Číslo: OÚ-ZA-OOP1-2019/031352/TOT zo dňa 09.07.2019, ktorým podľa ust. § 59 ods. 2 Správneho poriadku bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Námestovo, odboru všeobecnej vnútornej správy Číslo: OU-NO-OVVS-2019/006447-189-P-D zo dňa 09.04.2019. Žalobca sa podanou žalobou zo dňa 30.8.2019 domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, jeho zrušenia z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a zároveň aj nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namietal, že videozáznam nemôže byť dôkazom, ktorým mal správny orgán preukázané konanie žalobcu, ktoré by bolo konaním vykazujúcim znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb., pretože podľa žalobcu nezachytáva okolnosti prípadu, situácie komplexne. Žalobca mal za to, že takýto videozáznam nemožno považovať za vierohodný a zákonný dôkaz pre vyvodenie jeho priestupkovej zodpovednosti, z videozáznamu nebol viditeľný žiaden fyzický stret žalobcu ako obvineného a svedka, prvostupňový správny orgán postupom zmaril žalobcovi ako obvinenému možnosť klásť priamo otázky k riadnemu objasneniu skutkového stavu, pokiaľ vypočul svedka, pána X. v neprítomnosti žalobcu ako aj, že skutkové zistenia nesprávne právne posúdil, keďže konanie popísané žalovaným a prvostupňovým správnym orgánom nie je iným hrubým správaním, tak ako to vyžaduje ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb..

21. Podľa ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

22. Podľa ust. § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

23. Podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

24. Podľa ust. § 3 zákona č. 372/1990 Zb. na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

25. Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. a), b) zákona č. 372/1990 Zb. priestupok je spáchaný úmyselne, ak páchatel chcel svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom alebo vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, a pre prípad, že ho poruší alebo ohrozí, bol s tým uzrozumený.

26. Podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

27. Účastníci priestupkového konania majú všeobecné práva, ktoré účastníkom vyplývajú zo Správneho poriadku. Ide napríklad o právo na upovedomenie o začatí konania (§ 18 ods. 3 Správneho poriadku), právo byť prizvaný na ústne pojednávanie (§ 21 ods. 2 Správneho poriadku) a na ústnom pojednávaní klásť svedkom otázky (§ 33 ods. 1 Správneho poriadku), právo pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

28. Podľa ust. § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

29. Podľa ust. § 34 ods. 2 Správneho poriadku dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

30. Podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. V správnom súdnictve sa súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. V správnom súdnictve súd preskúmava výlučne zákonnosť právoplatného rozhodnutia.

31. Účelom priestupkového konania vo všeobecnosti je objektívne zistiť, či došlo k spáchaniu priestupku, kto ho spáchal a akú sankciu je potrebné páchatelovi priestupku uložiť. Orgány prejednávajúce priestupky sú povinné čo najúplnejšie zistiť podklady pre rozhodnutie tak, aby neboli žiadne dôvodné pochybnosti o prejednávanej veci, pričom pochybnosti o spáchanom skutku sa vykladajú v prospech obvineného. Objasniť priestupok znamená okrem iného spoľahlivo zistiť a ustáliť všetky jeho typové znaky, teda znaky skutkovej podstaty priestupku, medzi ktoré patrí aj jeho subjektívna stránka. Ako vyplýva z ust. § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. definičným znakom priestupku je zavinenie, pričom pri priestupku prejednanom v tomto konaní na naplnenie subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie v zmysle ust. § 49 od. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb..

32. Podľa ust. § 191 ods. 1 písm. c) SSP správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

33. Podľa ust. § 191 ods. 1 písm. e) SSP správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

34. Žalobca podanou žalobou uvádzal dôvody, pre ktoré má za to, že rozhodnutím žalovaného došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, nedostatočne zistenému skutkovému stavu veci. Žalobca namietal vyhodnotenie dôkazov. Žalobca uviedol, že nebola prekročená intenzita nanajvýš nevhodného správania, avšak nedošlo z jeho strany k spáchaniu skutku proti občianskemu spolunažívaniu iným hrubým správaním. Postupom žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu bol podľa žalobcu porušený princíp materiálnej pravdy.

35. Skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatónnymi znakmi: subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka.

36. Z pripojených administratívnych spisov bolo zistené, že prvostupňový správny orgán rozhodol o priestupku rozhodnutím Číslo: OU-NO-OVVS-2019/006447-189-P-D zo dňa 09.04.2019 tak, že uznal vinným obvineného - žalobcu W.. G. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. T., L. XXXX/XX, pretože dňa 30.01.2019 v čase okolo 11.20 hod. v Námestove na ulici Červeného kríža v kancelárii Okresného úradu L., odboru pozemkového a lesného sa hrubo správal voči C.. I. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Námestovo, C. č. XXXX/XX, a to tým spôsobom, že ho vysotil, resp. nasilu vytlačil z kancelárie, teda úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, čím spáchal priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Vo výrokovej časti rozhodnutia tohto prvostupňového správneho orgánu bolo rozhodnuté o uložení sankcie vo výške 20,- Eur, súčasne s povinnosťou uhradiť štátu trovy konania vo výške 16,- Eur obvinenému - žalobcovi. Prvostupňový správny orgán podľa výsledkov vykonaných dôkazov mal preukázané spáchanie skutku žalobcom a spáchanie skutku mal dostatočne preukázané výpoveďou C.. I. X. a CD nosičom, ktorý podľa prvostupňového správneho orgánu potvrdzuje vierohodnosť výpovede svedka C.. I. X., kde vidno ako W.. G. K. - žalobca agresívne prišiel ku C.. I. X. a pravou rukou ho nasilu vytlačil z kancelárie a ľavou rukou zatvoril dvere, ktoré boli otvorené, pričom, aby dvere zatvoril, musel silnejšie pritlačiť a zatvoril ich na viackrát. Prvostupňový správny orgán vyhodnotil dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a z výpovede C.. I. X. pred správnym orgánom a z CD nosiča, ktorý podporuje vierohodnosť výpovede C.. I. X. v tomto smere, mal preukázané, že ho žalobca vysotil, resp. vytlačil z kancelárie, pričom výpoveď C.. I. X. a priebeh deja zaznamenaný na videozázname sa v podstatných okolnostiach neodlišuje. Krajský súd z pripojeného administratívneho spisu prvostupňového správneho orgánu, z jeho rozhodnutia a odôvodnenia mal preukázané, že pri konštatovaní spáchania skutku prvostupňový správny orgán vychádzal z výpovede C.. I. X. a z CD nosiča.

37. Na základe odvolania žalobcu rozhodol žalovaný o jeho odvolaní tak, že toto odvolanie zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že skutkový stav nebol sporný. Podľa žalovaného spáchanie priestupku obvineným - žalobcom bolo podľa názoru žalovaného v konaní dostatočne hodnoverne preukázané na základe zabezpečených dôkazov, a to sčasti výpovede svedka C.. I. X., avšak predovšetkým na základe videozáznamu, ktorý podľa žalovaného objektívne zachytáva presný priebeh incidentu, a tým odstraňuje nepresnosti vyplývajúce z výpovede nielen obvineného, ale aj svedka. Žalovaný mal za to, že videozáznam potvrdil výpoveď svedka C.. I. X. len sčasti, a to konkrétne, čo sa týka hrubého správania zo strany obvineného - žalobcu, ktoré malo spočívať v násilnom vytlačení osoby svedka pravou rukou z kancelárie. Podľa žalovaného, ak aj obvinený - žalobca nemal možnosť klásť svedkovi otázky, pretože bol vypočutý skôr z dôvodu, že svedok odletel za prácou do zahraničia, tak postupom prvostupňového orgánu nedošlo k postupu na ujmu práv žalobcu, ak žalobca ako obvinený a jeho právny zástupca boli oboznámení so svedeckou výpoveďou C.. I. X. a tiež mali možnosť sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k podkladu rozhodnutia a k spôsobu jeho zistenia, pričom žalobca ako obvinený ani jeho právny zástupca nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

38. Krajský súd podľa výsledkov dokazovania, ktoré uskutočnil prvostupňový správny orgán a žalovaný ako odvolací orgán, mal za zistené, že bolo vychádzané, čo sa týka prvostupňového správneho orgánu s dôrazom na výpoveď svedka C.. I. X. v spojení s CD, ktorý má podporovať vierohodnosť výpovede svedka C.. I. X.. Žalovaný pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu primárne kládol dôraz

predovšetkým na videozáznam a sčasti priestupok mal preukázaný výpoveďou svedka C.. I. X.. Pokiaľ však v konečnom dôsledku tak rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako aj rozhodnutie žalovaného pri preukázaní spáchania priestupku žalobcom vo väčšej alebo menšej miere poukazuje na výpoveď svedka C.. I. X., tak podľa názoru krajského súdu nebolo v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom postupované správne, ak bol svedok C.. I. X. vypočutý v neprítomnosti žalobcu ako obvineného. Ak výpoveď C.. I. X. je dôkazom, z ktorého vychádzal žalovaný pri rozhodovaní ako aj prvostupňový správny orgán, tak žalobcovi malo byť umožnené, aby tomuto svedkovi kládol otázky, aby bol prítomný pri jeho výpovedi. Procesné právo účastníka klásť svedkom otázky závisí od toho, či správny orgán takéto dôkazy použije alebo nie. V danej veci však žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán pri svojom rozhodovaní vychádzali z výpovede svedka C.. I. X.. Pokiaľ však správny orgán nariadi ústne pojednávanie, tak právo účastníkovi klásť svedkovi otázky nemôže odňať. V ustanovení § 33 ods. 1 Správneho poriadku dochádza k formulovaniu dôležitých procesných práv účastníkov správneho konania, mimo iného aj byť prítomný pri vykonávaní dôležitých dôkazov a klásť otázky svedkom pri ústnom pojednávaní. Ak dôsledne nebolo dodržané ust. § 33 ods. 1 Správneho poriadku, tak potom podľa názoru krajského súdu nemožno konštatovať zákonnosť postupu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu a následne rozhodnutiu žalovaného, naviac ak, ako zdôraznil krajský súd, pri rozhodovaní prvostupňovým správnym orgánom a rozhodovaním žalovaného bolo vychádzané z dôkazu výpovede svedka C.. I. X.. V tomto smere je preto zistenie skutkového stavu nedostačujúce.

39. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatuje, že spáchanie priestupku žalobcom bolo preukázané predovšetkým na základe videozáznamu (sčasti výpoveďou svedka C.. I. X.), ktorý videozáznam podľa žalovaného objektívne zachytáva presný priebeh incidentu, a tým odstraňuje nepresnosti vyplývajúce z výpovede nielen žalobcu, ale aj svedka C.. I. X.. Podľa žalovaného videozáznam potvrdil svedeckú výpoveď C.. I. X., avšak len sčasti, a to konkrétne, čo sa týka hrubého správania zo strany obvineného, spočívajúceho v násilnom vytlačení osoby svedka pravou rukou z kancelárie.

40. Krajský súd k žalobným dôvodom žalobcu vo všeobecnosti uvádza, že k použitiu videozáznamu ako dôkazu pri konaní správnym orgánom sa vyjadroval Krajský súd v Žiline v rozhodnutí sp.zn. 24Sa/86/2016 zo dňa 01.08.2017 ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 8Asan/11/2019 zo dňa 29.01.2020. Vo všeobecnosti vykonanie dôkazu v podobe obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného súkromnou osobou bez súhlasu osoby, ktorej prejav je na ňom zachytený, môže byť s prihliadnutím na skutkové okolnosti prípadu prípustné. Táto prípustnosť je však podmienená vykonaním testu proporcionality, ktorý prináleží orgánu prejednávajúcemu priestupok. Prípustnosť dôkazu, a to obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného bez vedomia alebo súhlasu osoby, ktorej prejav je na zázname zachytený, po zohľadnení legitimity cieľa, ktorý má byť prostredníctvom vykonania tohto dôkazu obsiahnutý, judikoval kasačný súd aj rozsudkom sp.zn. 5Asan/1/2018 zo dňa 15. januára 2018 ako aj Najvyšší správny súd Českej republiky uznesením č.k. 2As/45/2020-68 z 18. novembra 2011. Zákonnosťou a prípustnosťou dôkazov obrazovo-zvukovými záznamami vyhotovenými bez vedomia alebo súhlasu osoby, ktorej osobný prejav je na zázname zachytený, sa zaoberal kasačný súd aj v rozhodnutí sp.zn. 3Asan/32/2019 zo dňa 14. januára 2020. Vzhľadom k uvedenému prípustnosť takéhoto dôkazu v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom ako aj v konaní pred žalovaným bola daná.

41. Krajský súd však v súvislosti s ust. § 191 ods. 1 písm. c), e) SSP má za to, že pokiaľ žalovaný vo vyvolanom odvolacom konaní akceptoval dôkaz videozáznamu v dĺžke 36 sekúnd a podľa tvrdenia žalobcu nezachytáva celý priebeh situácie, okolnosti medzi žalobcom a vypočutým svedkom C.. I. X., tak ide podľa názoru krajského súdu o nedostatočné zistenie skutkového stavu. Krajský súd narozdiel od záveru vyjadrenom žalovaným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia má za to, že 36 sekundový videozáznam, ktorý nezachytáva komplexne celú situáciu komunikácie žalobcu a svedka C.. I. X., nemôže byť dôkazom, ktorý objektívne zachytáva situáciu, resp. z ktorého nepochybne vyplýva spáchanie priestupku žalobcom, naviac, ak sa prvostupňový správny orgán ani žalovaný nezaoberali právnou kvalifikáciou, hodnotením, čo sa rozumie alebo čo možno považovať za iné hrubé správanie, ktoré sa mal dopustiť žalobca. Je nepochybné, že iné hrubé správanie nie je definované zákonom. Treba preto prihliadať podľa krajského súdu na okolnosti, konkrétne danej veci, čo žalovaný neurobil. Ak podľa žalovaného určujúcim dôkazom na spáchanie priestupku mal byť videozáznam, tak len jeho časť nemôže byť podkladom pre konštatovanie iného hrubého správania, ktorého sa mal dopustiť žalobca. Videozáznam objektívne neposkytuje priebeh situácie komplexne, celú komunikáciu medzi žalobcom ako obvineným a svedkom C.. I. X.. Krajský súd uvádza, že žalovaným ako nosný použitý videozáznam,

jeho časť neobsahuje celý, úplný priebeh deja, čo nebolo sporné v konaní správnych orgánov, a preto nemôže byť objektívne podkladom pre konštatovanie spáchania priestupku žalobcom.

42. Podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. sa chráni občianske spolunažívanie pred jeho narušovaním hrubým spôsobom, pričom najrozšírenejšie prípady hrubého správania sa výslovne uvádzajú v tomto ustanovení (vyhrážením ujmom na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním). Iné hrubé správanie je postihnutelné podľa citovaného zákonného ustanovenia, ak obvinený ním úmyselne naruší občianske spolunažívanie. Pri danom priestupku podľa citovaného zákonného ustanovenia sa vyžaduje úmyselná forma zavinenia. Občianske spolunažívanie je právne neurčitý pojem a všeobecne zaň možno považovať súhrn pravidiel správania sa, ktorých dodržanie nad rámec správnych noriem je podľa všeobecného názoru a presvedčenia nevyhnutnou podmienkou pokojného, usporiadaného a riadneho spolunažívania osôb v danom mieste, čase a situácii. Pokiaľ ide o iné hrubé správanie, musí ísť o konanie, ktoré narušuje občianske spolunažívanie v takej miere, že podľa všeobecného názoru a presvedčenia prekračuje rámec nevhodného správania. Je preto potrebné dôsledne odlíšiť konanie hrubé a konanie inak nevhodné, napr. porušenie pravidiel slušnosti, zdvorilosti.

43. Krajský súd poukazuje na to, že žalobca bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. K naplneniu skutkovej podstaty tohto priestupku sa predpokladá úmyselné narušenie občianskeho spolunažívania hrubým správaním. Narušenie občianskeho spolunažívania je obligatórnym znakom tejto skutkovej podstaty priestupku. Je pritom vždy potrebné úmyselné zavinenie. Občianske spolužitie ako neurčitý právny pojem je definované ako určitý súhrn ustálených pravidiel konania a správania v spoločnosti, ktorý je založený na rešpektovaní práv ostatných ľudí a ktorých dodržiavanie je v určitom mieste a čase v spoločnosti obvyklé. Príklady hrubého správania, ktoré sú schopné narušiť občianske spolužitie, stanovuje práve ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Ako už bolo vyjadrené krajským súdom, ide o vyhrážanie ujmom na zdraví, drobné ublíženie na zdraví, schválnosť a podobne. Hrubé správanie je možné definovať ako konanie, ktoré má schopnosť ohroziť alebo porušiť záujem uvedený v tomto ustanovení a súčasne narušiť občianske spolužitie, to znamená prekročiť rámec vyššie uvedených ustálených pravidiel. Narušenie občianskeho spolužitia je potom trestané vtedy, ak dôjde k negatívnemu zasiahnutiu určitej intenzity, ktoré svojou povahou typovo zodpovedá konaniam uvedeným v demonštratívnom výpočte podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Pojem hrubé správanie musí byť správnym orgánom vykladaný objektívne, pretože v opačnom prípade by bolo v podstate na subjektívnej úvahe toho, voči ktorému hrubé správanie bolo použité, či sa obvinený priestupku dopustil.

44. Správny súd konštatuje, že v konaní o priestupku je úlohou správneho orgánu zistiť skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu, ktorý je potrebný pre rozhodnutie o veci v súlade s požiadavkou materiálnej pravdy tak, aby na základe takto zisteného stavu mohol dospieť k záveru, či bol určitý priestupok spáchaný. Za účelom správneho a úplného zistenia skutkového stavu správny orgán zhromažďuje dôkazy, ktoré následne pri rozhodovaní o tom, či bude obvinený z priestupku uznaný vinným, hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je myšlienková činnosť správneho orgánu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti správny orgán určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či je ich možné v danej situácii použiť.

45. Žalobca predovšetkým namietal nedostatočné skutkové zistenie ako aj, že správanie, ktoré bolo zistené podľa vykonaných dôkazov, nemá znaky priestupku, keďže z videozáznamu nebol viditeľný žiaden fyzický stret jeho ako obvineného a svedka, a tým podľa žalobcu nemá naplnenie skutková veta rozhodnutia o priestupku prvostupňovým správnym orgánom, že by sa voči C. I. X. hrubo správal, a to tým spôsobom, že ho vysotil, resp. násilu vytlačil z kancelárie.

46. Krajský súd je názoru, že správne orgány mali pri posudzovaní priestupku zohľadniť všetky okolnosti vrátane celkového kontextu situácie, vzájomných vzťahov a vyhodnotiť, či skutočne išlo o také správanie, pri ktorom je potrebný zásah štátneho orgánu. Nebola preto postačujúca len časť videozáznamu, z ktorého ako rozhodného dôkazu vychádzal žalovaný, pokiaľ tento nezachytil všetky okolnosti veci, komunikáciu medzi žalobcom a svedkom, vrátane celého kontextu situácie a komunikácie medzi

žalobcom ako obvineným a svedkom C.. I. X.. Správny súd je toho názoru, že v tejto veci bolo potrebné, tak ako sa toho domáhal žalobca už v odvolaní a opätovne aj podanou žalobou, zobrať na zreteľ celkový kontext stretu žalobcu ako obvineného a svedka C.. I. X. a tento následne riadne skutkovo vyhodnotiť. Po riadnom skutkovom zistení sa mal žalovaný zaoberať aj tým, či v danej veci išlo skutočne o hrubé správanie, resp. či išlo o nevhodnosť, neslušnosť či inú nesprávnosť. Hranice medzi nimi nie sú presne dané, avšak jedným z vodítko pri posudzovaní je práve demonštratívny výpočet uvedený v ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb..

47. Správny súd poukazuje na konštantnú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, z ktorej vyplýva, že na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku, subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka a pokiaľ čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno hovoriť o priestupku. Na naplnenie subjektívnej stránky priestupku nestačí, že páchatel konal úmyselne, t.j. úmyselne vykonal niečo, čo narušilo občianske spolužitie, ale musí byť preukázané, že jeho úmysel smeroval k spôsobeniu následku uvedeného v tomto ustanovení, t.j. k narušeniu tohto spolunažívania.

48. Na základe uvedeného správny súd bol názoru, že rozhodnutie žalovaného je nevyhnutné zrušiť podľa ust. § 191 ods. 1 písm. c), e) SSP a vrátiť vec na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude nevyhnutné riadne a dostatočné zistenie skutkového stavu so vzatím do úvahy celkového kontextu všetkých okolností prípadu, situácie, komunikácie, stretu žalobcu ako obvineného so svedkom a v celosti týchto okolností vyhodnotiť, či ide o také správanie, ktoré má znaky priestupku podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Po riadnom a komplexnom zistení skutkového stavu s možnosťou žalobcu klásť svedkovi otázky, zohľadnenia okolností, ktoré predchádzali popísanému konaniu žalobcu, právne vykvalifikovať, či sa jedná o iné hrubé správanie, a to také, ktoré má na mysli ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. s preukázaním, či išlo o úmyselné konanie obvineného a či v kontexte všetkých okolností prípadu správanie žalobcu dosiahlo takú mieru intenzity, že je možné ho podradiť pod iné hrubé správanie. Po dostatočnom zistení skutkového stavu budú jasne vyvedené aj skutkové závery a právne závery s nepochybným popisáním skutku - správania žalobcu, ak bude preukázaný, či skutočne aj došlo k fyzickému stretu žalobcu so svedkom takej intenzity, že ho možno kvalifikovať ako iné hrubé správanie. Pri právnom závere žalovaný bude vychádzať z východísk a právnych zhodnotení, ktoré vyjadril krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku. Krajský súd súčasne zdôrazňuje, že tak prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný poukazovali na postavenie žalobcu ako štátneho zamestnanca a miesto, kde malo dôjsť k priestupku, t.j. v kancelárii Okresného úradu Námestovo, odboru pozemkového a lesného. I napriek tomu, že žalovaný a prvostupňový správny orgán apelovali na osobu žalobcu ako štátneho zamestnanca vo funkcii samostatný radca na Okresnom úrade Námestovo, odbor pozemkový a lesný, pričom žalovaný kládol dôraz na povinnosti žalobcu ako štátneho zamestnanca konať s verejnosťou čestne, korektne a v súlade so zásadami slušného správania, v odôvodnení sa nevysporiadal so zákonnou úpravou č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe, ust. § 117 ods. 1, rozsahom pôsobnosti zákona č. 372/1990 Zb., keď uvedené sa nestalo súčasťou odôvodnenia rozhodnutia žalovaného. Krajský súd preto dáva žalovanému do pozornosti, ak zvýrazňoval povinnosti žalobcu ako štátneho zamestnanca, aby sa zaoberal a zdôvodnil, či i s ohľadom k uvedenému bolo možné konanie podľa zákona o priestupkoch. Krajský súd pri zrušujúcom rozsudku sa uvedeným nemohol zaoberať, pretože takýto postup alebo závery neboli vyjadrené v napadnutom rozhodnutí žalovaného, pričom správny súd nenahrádza činnosť správnych orgánov, tak ako bolo uvedené vyššie, ale len preskúmava zákonnosť ich rozhodnutia a postupu, ktorý rozhodnutiu predchádzal. Aby takúto zákonnosť správny súd posúdil, musia byť vyjadrené závery správneho orgánu v napadnutom rozhodnutí. Žalovaný svoje závery k postaveniu osoby žalobcu ako štátneho zamestnanca ďalej nezdôvodnil, len skonštatoval povinnosti žalobcu.

49. O trovách súdneho konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 167 ods. 1 SSP. Žalobca bol voči žalovanému úspešný, preto ak jeho žalobe bolo vyhovené a súčasne si uplatnil náhradu trov konania, tak krajský súd žalobcovi ako úspešnej sporovej strane voči žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov súdneho konania v spojení s ust. § 175 ods. 1 SSP. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa ust. § 175 ods. 2 SSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca odo dňa jeho doručenia. Kasačná sťažnosť sa podáva Krajskému súdu v Žiline. O kasačnej sťažnosti rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konanie o správnej žalobe v sociálnych veciach alebo konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

Kasačnú sťažnosť možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

V kasačnej sťažnosti sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis), uvedie označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa ust. § 440 ods. 1 SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Podľa ust. § 440 ods. 2 SSP dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.